

Súd: Krajský súd Žilina
Spisová značka: 11CoP/23/2021
Identifikačné číslo súdneho spisu: 5719200572
Dátum vydania rozhodnutia: 27. 07. 2021
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Roman Tichý
ECLI: ECLI:SK:KSZA:2021:5719200572.1

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Žiline, ako súd odvolací, v senáte zloženom z predsedu senátu JUDr. Romana Tichého a členov senátu JUDr. Evy Malíkovej a Mgr. Miroslava Šeptáka, v právnej veci navrhovateľa: D. J., nar. XX.XX.XXXX, bytom E., A. E. X/X, štátny občan SR zastúpený splnomocneným zástupcom OZ Dom nádeje Martin, konajúci prostredníctvom štatutára Mgr. Adriany Fontányovej, proti osobám povinným platiť výživné - matke: O. J., nar. XX.XX.XXXX, bytom E., P. X, štátny občan SR, otcovi: O. E., nar. XX.XX.XXXX, bytom J. XXX/XX, XXX XX Q. F. R., štátny občan SR, v konaní určenie výživného pre plnoleté dieťa, o odvolaniach otca proti rozsudku Okresného súdu Martin č. k. 17Pc/2/2019-92 zo dňa 05. decembra 2019 a dopĺňacieho rozsudku Okresného súdu Martin č. k. 17Pc/2/2019-155 zo dňa 19. novembra 2020, takto

rozhodol:

Rozsudok súdu prvej inštancie vo výroku II., ktorým uložil otcovi povinnosť platiť výživné na D. J. v sume 150,- eur mesačne, vo výroku o zameškanom výživnom, vo výroku III. o zmene rozsudku, vo výroku IV. o trovách konania a vo výroku II. dopĺňacieho rozsudku súdu prvej inštancie, ktorým uložil platiť výživné na D. J. v sume 150,- eur mesačne počnúc dňom 11.02.2019 do dňa nasledujúceho po právoplatnosti rozsudku, p o t v r d u j e .

Vo zvyšnej časti ponecháva rozsudok súdu prvej inštancie a dopĺňací rozsudok súdu prvej inštancie nedotknutý.

Žiaden z účastníkov n e m á nárok na náhradu trov odvolacieho konania.

o d ô v o d n e n i e :

1. Napadnutým rozsudkom súd prvej inštancie výrokom I. uložil O. J. - matke ako osobe povinnej platiť výživné, povinnosť platiť výživné na D. J., nar. XX.XX.XXXX v sume 120,- eur mesačne, splatné vždy k 20. dňu v mesiaci vopred, počnúc dňom nasledujúcim po právoplatnosti rozsudku. Zameškané výživné v sume 1.272,- eur za obdobie od 11.02.2019 do decembra 2019 O. J. povolil splácať v pravidelných mesačných splátkach po 10,- eur mesačne splatných spolu s bežným výživným s tým, že v prípade neuhradenia, čo i len jednej splátky sa stáva celý dlh na výživnom splatný naraz okamihom neuhradenej splátky. Výrokom II. uložil O. E. - otcovi ako osobe povinnej platiť výživné, povinnosť platiť výživné na D. J., nar. XX.XX.XXXX v sume 150,- eur mesačne, splatné vždy k 15. dňu v mesiaci vopred, počnúc dňom nasledujúcim po právoplatnosti rozsudku. Zameškané výživné v sume 1.590,- eur za obdobie od 11.02.2019 do decembra 2019 povolil O. E. splácať v pravidelných mesačných splátkach po 10,- eur mesačne splatných spolu s bežným výživným s tým, že v prípade neuhradenia, čo i len jednej splátky sa stáva celý dlh na výživnom splatný naraz okamihom neuhradenej splátky. Výrokom III. rozhodol o zmene rozsudku Okresného súdu Martin sp. zn. 23P/15/2009, ktorý nadobudol právoplatnosť 22.12.2009 a vykonateľnosť 16.01.2009. Výrokom IV. rozhodol, že žiaden z účastníkov nemá právo na náhradu trov konania.

2. Súd prvej inštancie posudzoval danú vec podľa § 62 ods. 1 - 5, § 75 ods. 1 Zákona o rodine. Vykonaným dokazovaním mal súd prvej inštancie nepochybne preukázané, že do času dovŕšenia plnoletosti navrhovateľ bol zverený do náhradnej starostlivosti starej matke I. J., a to rozsudkom Okresného súdu Martin sp. zn. 23P/15/2009. Po dovŕšení plnoletosti navrhovateľa, teda XX.XX.XXXX náhradná starostlivosť zanikla. Súd prvej inštancie mal vykonaným dokazovaním preukázané, že jediným príjmom navrhovateľa je náhradné výživné od štátu v sume 112,- eur a prídavky na dieťa vo výške 24,34 eur. Vykonaným dokazovaním bolo tiež preukázané, že navrhovateľ momentálne študuje v maturitnom ročníku Obchodnej akadémie v Bratislave a je súčasne vrcholovým športovcom, kde reprezentuje SR vo futbale. Podľa súdu prvej inštancie z uvedeného je viac než zrejmé, že príjmy, ktoré má absolútne nedokážu pokryť ani základné potreby navrhovateľa, jeho výživové, sociálne, kultúrne, spoločenské a najmä športové potreby. V čase rozhodovania súdu prvej inštancie bolo pre navrhovateľa kritické obdobie, pretože sa nachádza v maturitnom ročníku, s čím budú spojené výdavky s ukončením stredoškolského vzdelania, so stužkovou, s maturitami, ďalej má zvýšené výdavky, ktoré bezprostredne súvisia s reprezentáciou SR vo futbale, ktoré ako bolo preukázané, rozhodne nie sú malé a tieto pomáha navrhovateľovi zabezpečovať OZ Nádej zo sponzorských darov. Bolo zrejmé, že navrhovateľ ešte neukončil stredoškolské vzdelanie, ešte nie je schopný samostatne sa živiť, a preto rodičia voči nemu majú vyživovaciu povinnosť. Pri určovaní vyživovacej povinnosti súd prvej inštancie prihliadal s poukazom na ust. § 62 ods. 4 Zákona o rodine, v akej miere, sa ktorý z rodičov o dieťa osobne stará a z vykonaného dokazovania vyplynulo, že rodičia o navrhovateľa nikdy nejavili žiadny záujem. Otec sa nachádza vo výkone trestu. Matka O. J. mala štyri deti, jedným z týchto detí bol aj navrhovateľ. Byvali v nájomnom byte a všetky deti v čase, keď ešte boli maloleté a navrhovateľ mal sedem rokov a najstaršie z detí dvanásť, matka ich nezodpovedne a neprípustne opustila, nechala ich samé v nájomnom byte, kde deti samé si varili a nakupovali, pokiaľ im stačili peniaze a zásoby a následne boli nútené vyhľadať starú matku, ktorá v tom čase žila v kempe pre bezdomovcov. Zo súdneho spisu Okresného súdu Martin sp. zn. 10Pc/11/2017 súd prvej inštancie mal preukázané, že matka O. J. pracovala ako pomocná robotníčka v stolárskych výrobniciach, resp. v drevovýrobe. Nie je kvalifikovanou pracovnou silou, pretože neukončila Stredné odborné učilište drevárske v Turanoch, avšak bola schopná dosahovať minimálne základnú mzdu. Matka sa však správa absolútne nezodpovedne voči sebe, ako aj voči svojim deťom, voči ktorým má vyživovaciu povinnosť. Žije ako bezdomovkyňa v T., odkázaná výživou na svojho druhu. Súd prvej inštancie zistil, že jej bola určená rozsudkom okresného súdu sp. zn. 10 Pc/11/2017 vyživovacia povinnosť voči synovi S. J. vo výške 150,- eur, ktorý už je schopný sa samostatne živiť a táto vyživovacia povinnosť jej odpadla, preto bol súd prvej inštancie presvedčený, že je v možnostiach a v schopnostiach matky práve touto istou sumou prispievať aj na výživu navrhovateľa, avšak ten požadoval voči matke určenia výživného len v sume 120,- eur a vzhľadom na uvedené súd prvej inštancie jeho návrhu vyhovel. Ďalej súd prvej inštancie konštatoval, že pokiaľ ide o otca navrhovateľa O. E., on sa toho času nachádza vo výkone trestu. Nikdy sa o svojho syna nezaujímal. Poberá invalidný dôchodok, z ktorého je mu zrážaná suma 205,60 eur ako trovy spojené s výkonom trestu. Iné vyživovacie povinnosti, ktoré má voči I. J., táto je pokrytá kompletne z pracovnej odmeny a nedotýka sa invalidného dôchodku. Súd prvej inštancie mal preukázané, že otcovi navrhovateľa O. E. je z invalidného dôchodku vyplácaná suma 155,60 eur, ale keďže sa nachádza vo výkone trestu, kde má zabezpečené všetky základné životné potreby, tak z tejto sumy, ktorá je mu vyplácaná k rukám z invalidného dôchodku je schopný platiť výživné na navrhovateľa v sume 150,- eur mesačne tak, ako navrhovateľ požadoval. Súd prvej inštancie tiež konštatoval, že žiadal určiť výživné od dňa podania návrhu, t. j. od 11.02.2019 za obdobie od 11.02.2019 do času rozhodnutia súdu, t. j. do decembra 2019 (súd rozhodoval 5.12.2019, kedy bolo splatné výživné len na december 2019) vznikol matke navrhovateľa O. J. dlh na výživnom v sume 1.272,- eur, ktoré jej súd prvej inštancie povolil splácať v pravidelných mesačných splátkach po 10,- eur splatných spolu s bežným výživným a otcovi navrhovateľa O. E. vznikol dlh na výživnom za to isté obdobie v sume 1.590,- eur, ktoré rovnako súd prvej inštancie povolil mu splácať v pravidelných mesačných splátkach po 10,- eur splatných spolu s bežným výživným. O trovách konania súd prvej inštancie rozhodol podľa § 52 CMP, podľa ktorého v týchto typoch konania žiaden z účastníkov nemá nárok na náhradu trov konania, ak tento zákon neustanovuje inak.

3. Dopíňacím rozsudkom zo dňa 19.11.2020 súd prvej inštancie vo výroku I. uložil O. J. - matke ako osobe povinnej platiť výživné, povinnosť platiť výživné na D. J., nar. XX.XX.XXXX v sume 120,- eur mesačne, splatné vždy k 20. dňu v mesiaci vopred počnúc 11.02.2019 do dňa nasledujúceho po právoplatnosti rozsudku. Výrokom II. dopíňacieho rozsudku uložil O. E. - otcovi ako osobe povinnej platiť výživné, povinnosť platiť výživné na D. J., nar. XX.XX.XXXX v sume 150,- eur mesačne,

splatné vždy k 20. dňu v mesiaci vopred počnúc 11.02.2019 do dňa nasledujúceho po právoplatnosti rozsudku. Súd prvej inštancie v odôvodnení konštatoval, že vzhľadom na to, že vo vyhlásenom rozsudku, ktorý doposiaľ nenadobudol právoplatnosť, nebolo rozhodnuté o zvyšnej časti predmetu konania - nároku navrhovateľom uplatnenom za obdobie od 11.02.2019 do dňa nasledujúceho po právoplatnosti rozsudku, súd prvej inštancie uvedomujúc si absenciu tejto časti výroku, na pojednávaní dňa 19.11.2020 vyhlásil doplnčiaci rozsudok, ktorým návrhu navrhovateľa vyhovel aj v tejto časti, t. j. uložil O. J. - matke ako osobe povinnej platiť výživné, povinnosť platiť výživné na D. J., nar. XX.XX.XXXX v sume 120,- eur mesačne, splatné vždy k 20. dňu v mesiaci vopred počnúc 11.02.2019 do dňa nasledujúceho po právoplatnosti rozsudku a O. E. - otcovi ako osobe povinnej platiť výživné, povinnosť platiť výživné na D. J., nar. XX.XX.XXXX v sume 150,- eur mesačne, splatné vždy k 15. dňu v mesiaci vopred počnúc 11.02.2019 do dňa nasledujúceho po právoplatnosti rozsudku. Zámer súdu prvej inštancie o vyhovení návrhu navrhovateľa v celom rozsahu korešponduje aj s odôvodením rozsudku č. k. 17Pc/2/2019-92 zo dňa 05.12.2019.

4. Voči rozsudku podal odvolanie otec v zákonnej lehote, nakoľko má za to, že síce je pravda, že sa nachádza vo výkone trestu a poberá invalidný dôchodok, avšak uhrádza pobyt a má tiež životné potreby. Nesúhlasí s názorom, že je o neho postarané, keďže spoločnosť ho diskriminuje a pripravila ho o všetko. Inak je bezdomovec, pričom si platí lieky, lekárske prehliadky a stravu. S výživným vo výške 150,- eur mesačne nesúhlasí a je ochotný prispievať sumou 100,- eur. Vo vezení sa ocitol nie vlastnou vinou, keďže osoba, ktorá ho dostala do väzenia ho okradla a pripravila o všetko. Preto navrhol, aby odvolací súd zmenil výšku výživného zo 150,- eur mesačne na 100,- eur mesačne, nakoľko nemá dostatok finančných prostriedkov a stanovené výživné je pre neho likvidačné.

5. Voči doplnčiacemu rozsudku podal odvolateľ odvolanie v zákonnej lehote, keď namietal, že súd prvej inštancie sa pri rozhodovaní o výške výživného nedostatočne zaoberal jeho tvrdeniami, a tiež neakceptoval listinné dôkazy, ktoré okresnému súdu predložil. Opätovne poukázal na to, že je invalidný dôchodca a nemá dostatok finančných prostriedkov. Uviedol tiež, že nie je otcom navrhovateľa a platí tak na cudzieho človeka. Navrhol, aby odvolací súd zaviazal otca na platenie výživného vo výške 50,- eur mesačne.

6. K podaným odvolaniam sa vyjadril navrhovateľ tak, že podľa jeho názoru otec má dostatočný príjem na to, aby zo sumy, ktorá mu je vyplácaná z titulu invalidného dôchodku, bol schopný platiť mu výživné v sume 150,- eur mesačne. Preto poukázal na to, že jeho príjem nepostačuje na úhradu všetkých životných potrieb. V odvolaní tiež uviedol, že jeho otec sa nachádza vo výkone trestu odňatia slobody, pričom poberá invalidný dôchodok, z ktorého mu je vyplácaná suma 155,60 eur mesačne a je teda dostatočne preukázané, že je schopný platiť výživné v sume 150,- eur mesačne, nakoľko všetky základné životné potreby má zabezpečené vo výkone trestu. Okrem toho nie je pravda, že by otec platil výživné vo výške 50,- eur mesačne. Vo vyjadrení k doplnčovému rozsudku zopakoval argumenty, ktoré uviedol vo vyjadrení v odvolaní proti rozsudku vo veci samej.

7. V replike sa otec vyjadril, že rozsudok pokladá za nesprávny a požaduje, aby bol návrh na zvýšenie výživného zamietnutý.

8. Krajský súd, ako súd odvolací, preskúmal napadnutý rozsudok a doplnčiaci rozsudok na základe podaných odvolaní otcom v rozsahu danom ustanovením § 65, § 66 CMP a bez nariadenia odvolacieho pojednávania (§ 385 ods. 1 CSP a contrario) postupom podľa § 219 ods. 3 CSP napadnutý rozsudok vo výroku II., ktorým uložil otcovi povinnosť platiť výživné na D. J. v sume 150,- eur mesačne, vo výroku o zameškanom výživnom, vo výroku III. o zmene rozsudku, vo výroku IV. o trovách konania a vo výroku II. doplnčacieho rozsudku súdu prvej inštancie, ktorým uložil platiť výživné na D. J. v sume 150,- eur mesačne počnúc dňom 11.02.2019 do dňa nasledujúceho po právoplatnosti rozsudku, potvrdil v zmysle 387 ods. 1, 2 v spojení s ustanovením 2 ods. 1 CMP. Vo zvyšnej časti ponechal rozsudok súdu prvej inštancie a doplnčiaci rozsudok súdu prvej inštancie nedotknutý.

9. Krajský súd podrobne preskúmal všetky rozhodujúce otázky, ktoré boli vo veci vznesené a v plnom rozsahu sa stotožnil so skutkovými a právnymi závermi súdu prvého stupňa. Súd prvej inštancie v dostatočnom rozsahu zistil skutočnosti rozhodné pre posúdenie danej veci, vecne správne rozhodol a svoje rozhodnutie odôvodnil v súlade s ustanovením § 220 ods. 2 CSP. Odôvodnenie rozhodnutia okresného súdu je vecne správne, pričom v jednotlivostiach naň poukazuje aj krajský súd. Z uvedených

dôvodov sa krajský súd v odvolacom konaní obmedzil iba na konštatovanie správnosti dôvodov napadnutého rozhodnutia (§ 387 ods. 2 CSP).

10. Pre úplnosť odvolací súd k odvolacím dôvodom uvádza, že dôkazy hodnotí súd prvej inštancie podľa svojej úvahy, a to každý dôkaz jednotlivo a všetky dôkazy v ich vzájomnej súvislosti; pritom starostlivo prihliada na všetko, čo vyšlo za konania najavo (§ 191 ods. 1 CSP). Hodnotením dôkazov je činnosť súdu, pri ktorej vykonané procesné dôkazy hodnotí z hľadiska ich pravdivosti a dôležitosti pre rozhodnutie. Súd pri hodnotení dôkazov v zásade nie je obmedzovaný právnymi predpismi v tom, ako a s akým výsledkom má z hľadiska pravdivosti ten-ktorý dôkaz hodnotiť. Uplatňuje sa tu zásada voľného hodnotenia dôkazov.

11. Neobstojí námietka odvolateľa týkajúca sa toho, že sa nachádza vo výkone trestu odňatia slobody, a preto nie je schopný plniť vyživovaciu povinnosť v stanovenej výške, keďže ako súd prvej inštancie správne ustálil, otec je poberateľom invalidného dôchodku v celkovej výške 411,20 eur mesačne, pričom vo výkone trestu mu bola vyplácaná suma 155,60 eur a mal tak zabezpečené všetky základné životné potreby.

12. Ako nedôvodnú vyhodnotil odvolací súd aj námietku otca týkajúcu sa tej skutočnosti, že do väzenia sa dostal „nie vlastnou vinou“, keďže tento bol odsúdený za úmyselný trestný čin, pri výkone ktorého došlo k poklesu jeho príjmov a táto skutočnosť nemôže byť na úkor už plnoletého dieťaťa. V tejto súvislosti krajský súd konštatuje, že v danom prípade je nutné sa oprieť aj o ustálenú judikatúru, konkrétne na rozsudok Najvyššieho súdu SR sp. zn. 3Cdo 236/2018, podľa ktorého: „Skutočnosť, že sa otec maloletého dieťaťa povinný platiť naň výživné dopustil úmyselného protiprávneho konania majúceho znaky trestnej činnosti, za ktoré bol vzatý do väzby a následne mu bol uložený nepodmienečný trest odňatia slobody, pri výkone ktorého došlo k poklesu alebo až strate jeho príjmov nemôže byť na úkor maloletého dieťaťa“.

13. Ďalšie argumenty otca v odvolacom konaní odvolací súd považoval pre rozhodnutie vo veci už za nerozhodné, bez potreby sa nimi osobitne vyporiadavať. I podľa už konštantnej judikatúry súd nemusí dať odpoveď na všetky otázky nastolené stranami konania, ale len na tie, ktoré majú pre vec podstatný význam, prípadne dostatočne objasňujú skutkový a právny základ rozhodnutia bez toho, aby zachádzali do všetkých detailov sporu uvádzaných stranami. Odôvodnenie rozhodnutia tak nemusí dať odpoveď na každú jednu poznámku, či pripomienku nastolenú stranou, je potrebné, aby bolo reagované len na podstatné a relevantné argumenty strán konania (porovnaj rozhodnutie Ústavného súdu SR sp. zn. II. ÚS 200/09 a pod.). Preto na ostatnú odvolaciu argumentáciu zaoberajúcu sa ďalšími irelevantnými okolnosťami prejednávanej veci, už nespôsobilú ovplyvniť rozhodnutie, odvolací súd nepovažoval za potrebné reagovať špecifickou odpoveďou.

14. Odvolací súd konštatuje, že v súdnej veci však súd prvej inštancie rozhodnutie odôvodnil zákonom zodpovedajúcim spôsobom, pričom právo na súdnu ochranu nemožno zamieňať s právom strany sporu byť pred súdom úspešnou, prípadne s právom na vydanie rozhodnutia v súlade s jej požiadavkami a právnymi názormi. Z uvedeného dôvodu potom, ak súd nerozhodne podľa predstáv strany sporu, nedochádza k porušeniu daného práva. Intenzitu zásahu spôsobilú privodiť porušenie ústavných základných práv podľa rozhodnutia Ústavného súdu SR sp. zn. I. ÚS 344/2010 dosahuje len také odôvodnenie rozhodnutia súdu, ktoré neuvádza žiadnu argumentáciu, prípadne také, ktorého dôvody sú zjavne protirečivé, alebo popierajú pravidlá formálnej a právnej logiky, alebo ak sú tieto dôvody zjavne jednostranné a v extrémnom rozpore s princípmi spravodlivosti.

15. Odvolací súd poukazuje na to, že okresný súd dôsledne uviedol rozhodujúci skutkový stav, primeraným spôsobom opísal výsledky vykonaného dokazovania, riadne citoval právne predpisy, ktoré na prejednávaný prípad aplikoval a z nich vyvodil svoje právne závery, ktoré riadne vysvetlil, pričom dostatočne a presvedčivo objasnil, z akých úvah vychádzal. Jeho rozhodnutie tak nemožno považovať za také, ktoré by bolo v rozpore s čl. 46 ods. 1 Ústavy SR. Pri výklade aplikácie právnych predpisov sa prvostupňový súd neodchýlil od znenia príslušných ustanovení, nepoprel ich účel ani podstatu, a preto rozhodnutie odvolací súd považoval za ústavne konformné. Nakoľko odvolacie dôvody odvolateľa boli neopodstatnené a neboli zistené ani nedostatky v postupe súdu prvej inštancie, na ktoré odvolací súd prihliada z úradnej povinnosti (pokiaľ majú vplyv na vecnú správnosť v rozhodnutí vo veci samej), tento potvrdil napadnutý rozsudok a doplniaci rozsudok ako vecne správne.

16. O nároku na náhradu trov odvolacieho konania odvolací súd rozhodol v zmysle ustanovenia § 396 ods. 1 CSP v spojení s § 52 CMP tak, že žiaden z účastníkov nemá nárok na náhradu trov odvolacieho konania.

17. Toto rozhodnutie prijal senát Krajského súdu v Žiline pomerom hlasov 3 : 0.

Poučenie:

Proti tomuto rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa. (§ 419 CSP)

Dovolanie je prípustné proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu vo veci samej alebo ktorým sa konanie končí, ak

- a) sa rozhodlo vo veci, ktorá nepatrí do právomoci súdov,
- b) ten, kto v konaní vystupoval ako strana, nemal procesnú subjektivitu,
- c) strana nemala spôsobilosť samostatne konať pred súdom v plnom rozsahu a nekonal za ňu zákonný zástupca alebo procesný opatrovník,
- d) v tej istej veci sa už prv právoplatne rozhodlo alebo v tej istej veci sa už prv začalo konanie,
- e) rozhodoval vylúčený sudca alebo nesprávne obsadený súd, alebo
- f) súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces (§ 420 CSP).

Dovolanie je prípustné proti rozhodnutiu odvolacieho súdu, ktorým sa potvrdilo alebo zmenilo rozhodnutie súdu prvej inštancie, ak rozhodnutie odvolacieho súdu záviselo od vyriešenia právnej otázky,

- a) pri ktorej riešení sa odvolací súd odklonil od ustálenej rozhodovacej praxe dovolacieho súdu,
- b) ktorá v rozhodovacej praxi dovolacieho súdu ešte nebola vyriešená alebo
- c) je dovolacím súdom rozhodovaná rozdielne.

Dovolanie v prípadoch uvedených v odseku 1 nie je prípustné, ak odvolací súd rozhodol o odvolaní proti uzneseniu podľa § 357 písm. a) až n). (§ 421 ods. 1 a 2 CSP)

Dovolanie podľa § 421 ods. 1 nie je prípustné, ak

- a) napadnutý výrok odvolacieho súdu o peňažnom plnení neprevyšuje desaťnásobok minimálnej mzdy; na príslušenstvo sa neprihliada,
- b) napadnutý výrok odvolacieho súdu o peňažnom plnení v sporoch s ochranou slabšej strany neprevyšuje dvojnásobok minimálnej mzdy; na príslušenstvo sa neprihliada,
- c) je predmetom dovolacieho konania len príslušenstvo pohľadávky a výška príslušenstva v čase začatia dovolacieho konania neprevyšuje sumu podľa písmen a) a b).

Na určenie výšky minimálnej mzdy v prípadoch uvedených v odseku 1 je rozhodujúci deň podania žaloby na súde prvej inštancie. (§ 422 ods. 1 a 2 CSP)

Dovolanie len proti dôvodom rozhodnutia nie je prípustné. (§ 423 CSP)

Dovolanie sa podáva v lehote dvoch mesiacov od doručenia rozhodnutia odvolacieho súdu oprávnenému subjektu na súde, ktorý rozhodoval v prvej inštancii. Ak bolo vydané opravné uznesenie, lehota plynie znovu od doručenia opravného uznesenia len v rozsahu vykonanej opravy.

Dovolanie je podané včas aj vtedy, ak bolo v lehote podané na príslušnom odvolacom alebo dovolacom súde. (§ 427 ods. 1 a 2 CSP)

V dovolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania ustanovených v § 127 ods. 1 CSP (ktorému súdu je určené, kto ho robí, ktorej veci sa týka, čo sa ním sleduje a podpísania) uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa toto rozhodnutie napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (dovolacie dôvody) a čoho sa dovolateľ domáha (dovolací návrh). (§ 428 CSP)

Dovolateľ musí byť v dovolacom konaní zastúpený advokátom. Dovolanie a iné podania dovolateľa musia byť spísané advokátom.

Povinnosť podľa odseku 1 neplatí, ak je

- a) dovolateľom fyzická osoba, ktorá má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa,
- b) dovolateľom právnická osoba a jej zamestnanec alebo člen, ktorý za ňu koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa,
- c) dovolateľ v sporoch s ochranou slabšej strany podľa druhej hlavy tretej časti tohto zákona zastúpený osobou založenou alebo zriadenou na ochranu spotrebiteľa, osobou oprávnenou na zastupovanie podľa predpisov o rovnakom zaobchádzaní a o ochrane pred diskrimináciou alebo odborovou organizáciou a ak ich zamestnanec alebo člen, ktorý za ne koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa. (§ 429 CSP)

Rozsah, v akom sa rozhodnutie napáda, môže dovolateľ rozšíriť len do uplynutia lehoty na podanie dovolania. (§ 430 CSP)